

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἐπλησίασαν περιέργως καὶ ἀφήκαν κραυγὴν ἀπελπισίας ἀναγνωρίσαντες τὴν Κλοτίλδην.

— Πομπεράν, εἶπεν ὁ Βουρβόνος, νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἐπωφληθῶμεν τῆς λιποθυμίας τῆς, καὶ νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— Ἄλλ' εἶναι βέβαιοι, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν ὅτι εἶναι λιπόθυμος;

— Ἀμφιβάλλεις δι' ὅλα, παρετήρησεν ὁ πρίγκηψ μετὰ κινήσεως ἀνυπομονησίας.

— Εἶμαι προφυλακτικὸς, κύριε δούξ... ὡς βλέπετε... γνωρίζω ὅμως ἀνθρώπους ἰσχυρίζομένους ὅτι δι' οὐδὲν ἀμφιβάλλω.

— Τέλος, εἶπεν ὁ στρατάρχης, ἄς λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν.

Ὁ Πομπεράν ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ εἶπε μεθ' ὕψους ἀποφασιστικότητος:

— Ὑπάρχουσι μυστικά, τὰ ὁποῖα μοιραίως φέρουσι δυστυχίαν εἰς ἐκείνους, οὐτινες μανθάνουσιν αὐτά.

Ὁ κύριος δούξ Βουρβόνος εἶχεν ὄντως εὐγενῆ καὶ γενναίαν ψυχὴν. Ἐμβριθὴς πολιτικὸς, σοβαρὸς καὶ τολμηρὸς, ἤθελε καλλίτερον κυβερνήσει ἐν βασιλείῳ ἢ Φραγκίσκον τὸν Α' καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων θὰ κατέκτα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας καὶ θὰ ἤρreto νίκας διὰ τὸν ἀγνώμονα Κάρολον Ε'. Τὸ ὄνομά του μόνον συνήθριζε τάγματα, ἅτινα ἐπλήρωνε διὰ στρατιωτικῆς προσφωνήσεως ἢ ἐκ τῆς λαφυραγωγῆσεως πόλεως τινος, ἂν δὲ μακρότερον ἤθελε ζῆσει, ἤθελε βεβαίως ἰδρῦσει δι' ἑαυτὸν βασιλείον εἰς τὰς ἰταλικὰς αὐτοῦ κατακτήσεις. Ἄλλ' ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ, καίτοι ἀντέστη εἰς τὰς κινδυνώδεις ἐπιθέσεις τῆς κυρίας τῆς Ἀγγυλιένης, δὲν εἶχε τὸ θάρρος κατὰ τῶν γυναικῶν.

Δὲν προσεπάθει ν' ἀποφεύγη τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔρωτά του ἐπέβαλλεν αὐταῖς. Ἡ γυνὴ ἦν ἱερὰ δι' αὐτόν. Τοῦτο ἦτο θρησκεία διὰ τὴν ὑπὸ τὸσφ μεγαλουργῶν σχεδίων κατεχομένην ψυχὴν αὐτοῦ, ὡς δὲ δὲν ἐδίστασε νὰ καταστρέψῃ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀρνούμενος τὴν χεῖρα τῆς πανισχύρου βασιλομήτορος, οὕτως ἀπεχθάνετο νὰ ὀφείλῃ τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν ἀπώλειαν μιᾶς γυναικός. Ὁ δούξ Βουρβόνος ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ γείνη ὁ δῆμιος πλάσματος, εἰς ὃ ὄφειλεν ὡς ἰππότης καὶ ἀνὴρ τοῦ ξίφους νὰ παράσχη προστασίαν; Διὰ τοῦτο οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠτένιζον μετ' ἐκφράσεως τρυφερότητος τὴν ἡρεμον μορφὴν τῆς Κλοτίλδης· διεννοεῖτο ὅτι θὰ ἦτο ἀνεξίτηλος κηλὶς εἰς τὸ ὄνομά του ν' ἀ-

φήσῃ νὰ φονεύσῃ τὴν ἀγνωστον ἐκείνην.

— Πομπεράν, ὑπέλαβεν ὁ στρατάρχης, ἐπίστευα ὅτι μετ' ἡγάπας, καὶ μοι προτείνεις ἀνανδρίαν ἀναξίαν εὐγενούς.

— Ἐκλαμπρότατε, δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τιμῆς καὶ ἰπποτισμοῦ, πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας σας, τῆς τύχης σας καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς σας. Εἶμαι πιστὸς ὑπῆρέτης σας καὶ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ διακινδυνεύσητε τὰ σοβαρὰ ταῦτα συμφέροντα ἐν στιγμῇ ἀδυναμίας καὶ οἴκτου. Ἡ ζωὴ μιᾶς κατασκόπου, μιᾶς ἀγνώστου κόρης, δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον τῆς συλλήψεώς σας. Ἄν συλληφθῆτε, οὐ μόνον πρέπει νὰ παραιτηθῆτε τοῦ νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὰς προσβολὰς καὶ τὰ ἀδικήματα, ἅτινα ἐκ τοῦ ματαιοδόξου αὐτοῦ Φραγκίσκου ὑπέστητε, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ θὰ καταπέσετε ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν, τῶν φίλων τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὠραίων ἐκείνων κυριῶν, αἵτινες εἶχον δι' ὑμᾶς τὰ ἡδύτερα μειδιάματα των. Ἄ! ὁ διὰ πελέκεως θάνατος εἶναι μὴδὲν δι' ἀρχηγὸν ὡς ὑμᾶς; ἀλλ' ὁ ἐξευτελισμὸς, κύριε Βουρβόνε, εἶναι φοβερός. Δὲν πρέπει ἡ κυρία Λουίζα τῆς Σαβοῖας νὰ θριαμβεύσῃ βλέπουσα τὴν χεῖρα τοῦ δημίου ψαύουσας τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἠρνήθη τὸν μετ' αὐτῆς γάμον. Δὲν πρέπει ἡ κόμησσα δὲ Σατωβριαν νὰ χειροκροτήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐκείνου, ὃν αὐτὴ, ἐν κρυπτῷ, προσέτιμησε τοῦ βασιλικοῦ καὶ φοβεροῦ ἐραστοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α'.

Ὁ στρατάρχης ἐφρικίασεν ἀκούων τοὺς λόγους τούτους τοῦ φίλου του.

— Ἴδου διατί, ἐξηκολούθησε μετὰ ζωηρότητος ὁ Πομπεράν, ἐγώ, ὅστις εἶμαι καλὸς καὶ ἐντιμὸς εὐγενῆς, ἀλλὰ καὶ πιστὸς ὑπῆρέτης σας, σύντροφος ἐν τῇ φυγῇ σας, συνένοχός σας, θὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ συγχωρήσητε καὶ νὰ εἴσθε οἰκτιρῶν. Διότι εὐθύνομαι διὰ τὴν σωτηρίαν σας, κύριε δούξ, ἢ δὲ τιμὴ μου μοι ὑπαγορεύει νὰ σωθῆτε. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ περὶ τῆς τοῦ κυρίου μου· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἦμαι ἐπιεικῆς. Ἄν ἀφήσω αὐτὴν τὴν νεάνίδα νὰ σὰς προδώσῃ, ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ προδότης.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐφαίνετο ἔμφροντις καὶ τεταραγμένος διὰ τὴν ἐπιμονὴν ταύτην, ἥτις τῷ ἀπεδείκνυε τὴν τυφλὴν ἀφωσίωσιν τοῦ Πομπεράν. Ἐν τούτοις εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφῶνως:

— Ἄν ἡ κόρη αὕτη ὀρκισθῇ ὅτι θὰ σιωπήσῃ;

— Μόνον οἱ νεκροὶ δὲν ὀμιλοῦσιν, ἀγαπητὴ κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν. Ἄλλως τε, σκεφθῆτε. Δὲν εἴσθε ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνετε μᾶλλον ἢ νὰ περιφέρεσθε ὡς περιέργον τέρας ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἀπὸ πόλεως, εἰς πόλιν δέσμιος μέχρι τῆς εἰρκτηῆς, ἣν σὰς ἐπιφυλάσσει ὁ καλὸς ἡμῶν βασιλεὺς;

— Ναί, βεβαίως, καὶ ἐνόσφ ἡ χεῖρ μου δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ ξίφος, θὰ ἦμαι κύριος τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς τιμῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι αὕτη, κύριε

δούξ, ἡ ἐπαπειλοῦσα ὑμᾶς μεγαλειτέρα ἐξουδένωσις.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ ἔκπληκτος.

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν δόξαν νὰ σὰς συγχωρήσῃ, ἐκλαμπρότατε, ἀπήτησε πικρῶς ὁ Πομπεράν. Ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος εἶναι ματαιόδοξος· ὅταν βλέπῃ τὸν ἐχθρόν του νικηθέντα, θέλει νὰ παίξῃ πρόσωπον μεγαλόφρονος. Ὑπῆρξε πολὺ ἀχάριστος πρὸς τὸν ἀντίζηλον αὐτοῦ Κάρολον Βουρβόνον, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἐπιεικῆς διὰ τὸν φυγάδα καὶ ἀτιμασθέντα στρατάρχην. Θὰ ἀρκεσθῆ ἴσως νὰ δημεύσῃ τὰς γαίας σας καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας καὶ νὰ διανεῖμῃ αὐτὰ εἰς τοὺς εὐνοουμένους τοῦ θὰ δώσῃ ὑμῖν ν' ἀσπασθῆτε τὴν χεῖρά του καὶ θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσετε ὑποτελῆς αὐτῷ καὶ ἀφανῆς. Ἄν τοῦτο σὰς ἀρέσκῃ, ἐκλαμπρότατε, θὰ φεισθῶ τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς νεάνιδος.

Ὁ Κάρολος Βουρβόνος συνωφρῶθη, ἢ δὲ φυσιογνωμία του κατέστη αὐστηρά. Ὁ Πομπεράν ἠγγίσε τὴν αἰμάσσουσαν πληγὴν του.

— Νὰ με συγχωρήσῃ! ἐκεῖνος νὰ με συγχωρήσῃ! ἐπανέλαβε τεταραγμένος. Ὡ! ὄχι, Φραγκίσκε, δὲν θὰ σοὶ παράσχῃ αὐτὴν τὴν χαρὰν, ἔνδαξε αὐθέντα μου. Οὐδέποτε θὰ ὑποστῶ τὴν ἐπιείκειαν. Δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸ πτώμά μου εἰς τοὺς πόδας σου, ἀλλὰ δὲν θὰ περιφέρῃς τὸν Βουρβόνον δέσμιον μετὰ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς σου. Δέσμιος! σὺ ἴσως θὰ ἦσαι ἡμέραν τινά, ὑπερόπτα βασιλεῦ! Ὡ μᾶθῃς τότε πόσα δάκρυα δύναται νὰ χύσῃσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξευτελισθέντος πρίγκηπος.

Καὶ διασχίζων τὴν αἴθουσαν μεγάλοις βήμασι καὶ πλήρως ὀργῆς, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τὴν Κλοτίλδην καὶ τοὺς νόμους, προσέθηκεν:

— Θὰ σὲ διδάξω, Φραγκίσκε, τί ἤξιζεν ἡ φιλία καὶ τὸ ξίφος τοῦ Βουρβόνου. Ἡθέλησες νὰ με μεταχειρισθῆς ὡς τοὺς εὐνοουμένους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀνυψοῖς καὶ καταβιβάζεις κατὰ βούλησιν, ὡς τὰς ἐρωμένους σου, τὰς ὁποίας μεταβάλλεις εἰς εἰδῶλα καὶ ἐγκαταλίπεις κατόπιν. Ὁ Βουρβόνος δὲν ἔχει ἀνάγκην εἰμὴ τοῦ ξίφους του διὰ νὰ ἦναι ἴσος σου. Ἄν δὲ χθὲς ἠρνήθη νὰ νυμφευθῇ τὴν μητέρα σου, τὴν μνησικακὸν καὶ ἀπληστον ἐκείνην γυναῖκα, δύναται σήμερον, προγεγραμμένος καὶ φυγάς, νὰ νυμφευθῇ τὴν χήραν τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, τὴν ἀδελφὴν τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Ε'. Ναί, θέλω νὰ ζήσω καὶ ἔχεις δίκαιον, Πομπεράν. Πράξον ὡς θέλεις, πιστέ μου θεράπων.

Οὕτω, προέφερε τὴν καταδίκην τῆς Κλοτίλδης.

— Εὐχαριστῶ, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Πομπεράν· ἐννοῶ τὸν δισταγμόν σας, διότι καὶ ἐγὼ θλίβομαι ἀναγκάζομενος νὰ προθῶ εἰς τὰ ἔσχατα ταῦτα μέτρα. Δὲν θὰ ἐφόνενα μίαν γυναῖκα διὰ νὰ σωθῶ ἐγώ· ἀλλὰ προκειμένου νὰ σωθῆτε ὑμεῖς

διαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ ζήσετε χάριν τῶσων ἐντίμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπὲρ ὑμῶν ἐθυσίασαν καὶ οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν ἤδη καὶ πλεόν τοῦ ἐνός θὰ πληρώσωσι διὰ τῆς κεφαλῆς των, διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς περιουσίας των, ἢ δι' ἰσοβίου φυλακίσεως τὴν τιμὴν ὅτι δὲν σᾶς προέδωκαν. Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ ἦμαι ἀκαμπτος.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κλοτίλδην.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος μετὰ κινήσεως ἀποστροφῆς, μήπως θέλεις νὰ ἐκτελέσης χρέη δημίου; Ὁ θὰ τολμήσης νὰ ὑψώσης τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόρης ταύτης, τῆς ὁποίας τὸ ἀγγόν πρόσωπον δύναται ν' ἀφοπλίση δαίμονα;

— Δὲν ἐφθάρσκαμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Πομπεράν. Εἰς τὴν αἰθούσαν ταύτην ἔνθα εἴμεθα σχεδὸν φυλακισμένοι, ἔχετε ἔτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης. Ὅσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, προσέθηκε δεικνύων τὸν Μουσερόν καὶ τὴν Σεβρέτην, ἔχετε δύο πιστοὺς ὑπηρετάς ἐπιδειξίους καὶ ἀφοσιωμένους. Οἱ ἀρχαῖοι ταχυδρόμοι τῶν ἐρωτῶν σας, δὲν ὑπῆρξαν ἤδη ἐκτελεσται τῶν μυστικῶν ἀποφάσεών σας;

Οἱ νάνοι, ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, ἠσθάνθησαν ῥῆγος παγετῶδες διατρέχον τὸ σῶμά των.

Προεχώρησαν τρέμοντες· ἡ φυσιογνωμία των ἐξεδήλου τὴν φρίκην· προησθάνοντο τὸ εἰδεχθῆς ἔργον, ὅπερ τοῖς ἐπεφυλάσσετο καὶ δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀρνηθῶσιν. Ἄλλ' ἠγάπων τὴν Κλοτίλδην καὶ ἐνόμιζον αὐτὴν ἀνίκανον νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ στρατάρχου. ἠσθάνοντο ὁμῶς ἑαυτοὺς λίαν ὑποδεεστέρους, ὅπως τολμήσωσι νὰ ἐγγυηθῶσι διὰ μίαν ξένην. Ἄν ἐδίσταζον θὰ ἐγένων ἐκ νέου τὰς ἀμφιβολίας τοῦ Πομπεράν περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Οὐδέτερος λοιπὸν αὐτῶν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Μὲ ἠκούσατε, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ὁ Πομπεράν.

Οἱ νάνοι ἔνευσαν καταφατικῶς.

— Εἰς τὸ ἔργον λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ὁ εὐγενής.

Λαμβάνων εἶτα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν στρατάρχην ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλησίον παραθύρου, οὗτινος ἔκλεισε τὸ παραπέτασμα.

Μεῖναντες μόνοι οἱ νάνοι ἀπέμαξαν τοὺς ὕγρους αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσφιγξάν ἀλλήλους τὰς χεῖρας, ὡς εἰ ἤθελον ἀμοιβαίως νὰ ἐνθαρρυνθῶσιν. Αἱ ἀλλόκοτοι αὐτῶν σκιαὶ ἐκινουῦντο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον πῶς τοῦ λαμπτήρος. Ἡ σιγὴ ἦν βαθεῖα. Ἡ κουον τὴν ἀγωνιώδη αὐτῶν ἀναπνοὴν καὶ ἔστρεφον ἐνστικτικῶς τὴν κεφαλὴν νομίζοντες ὅτι φάντασμα τι εὕρισκετο ὀπισθεν αὐτῶν. Ἠτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐφοβήθησαν ἀπὸ τοῦ μετώπου των ἔρρεε ψυχρὸς ἰδρῶς, ὃ δὲ τρόμος αὐτῶν ἦν ὑπέρμετρος.

Ἡ Σεβρέτη οὐδαμῶς ἠνέοι πῶς ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη ἔμενε τόσῳ ἡρέμα λιπόθυμος, ἐνῶ ὁ θάνατος ἦν τόσῳ πλησίον

αὐτῆς, ὃ δὲ Μουσερόν ἐξεπλήσσετο πῶς δὲν ἤνοιγον τὴν θύραν τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν τέλειον τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ λογικὸν αὐτῶν ἐκλονίζετο. Ἐν τούτοις τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ὑποταγῆς ὑπερέχεν εἰς αὐτούς· διὸ λύσυχτες βραδέως τὰς μακρὰς μεταξίνας ζώνας των συνέστρεψαν αὐτὰς εἰς σχοινίον.

Προεχώρησαν εἶτα ἀκροποδητεὶ πλησίον τοῦ θύματος αὐτῶν. Μετὰ θαυμαστῆς τότε δεξιότητος περιέβαλον αὐτὴν διὰ τοῦ μεταξίνου σχοινίου, ὡς ἡ ἀράχνη περιβάλλει τὴν μυῖαν, ἵνα ἀπομυζήσῃ τὸ αἶμα αὐτῆς ἀκόπως ἀνευ ἀγῶνων.

Τούτου γενομένου, οἱ νάνοι, ὡς εἰ κατελήφθησαν ὑπὸ αἰφνιδίας σκοτοδίνης, ὤρμησαν παρὰ τὴν Κλοτίλδην καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας αὐτῶν περὶ τὸν τράχηλόν της.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἡ ἀτυχὴς νέα ἀνέκυπτεν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἦνοιγε τοὺς ὀρθακμοὺς.

Ἐντρομος εἶδε παρ' αὐτῇ τὰ δύο ἐκεῖνα δύσμορφα ὄντα, ἅτινα τῇ ἐφάνθησαν δυσεἶδη, ὡς τὰ λίθινα τέρατα, τὰ ὅποια οἱ γλύπτται τοῦ μεσαίωνα ἐλάξουν εἰς τὰς πύλας τῶν καθεδρικῶν ναῶν, πλησίον τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐπισκόπων.

Ἠθέλησε νὰ φέρῃ πρὸς τὰ πρόσω τὰς χεῖρας, ἵνα ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰς διαβολικὰς ἐκεῖνας κεφαλὰς, αἵτινες τῇ ἔκαον τὸ μέτωπον διὰ τῆς φλεγούσης αὐτῶν ἀναπνοῆς, ἀλλ' ἀγνωστος δύναμις παρέλυε τοὺς βραχίονας αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ αὐτάς.

Ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν πυρίνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀτενῶς ἠτένιζον αὐτὴν, ἀπαστρέπτοντες ὡς δαυλοὶ ἐν τῇ σκιᾷ, καὶ τὴν εἴλκυον μεθ' ὅσης δυνάμεως ἐλκύει ὁ ὄφις τὸ πτηνόν.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἡ Κλοτίλδην ἀνεγνώρισε τὸν Μουσερόν καὶ τὴν Σεβρέτην· ἐξέλιπε τότε ὁ τρόμος αὐτῆς καὶ ἐμειδίασεν.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη δὲν ἦσαν οἱ μόνοι αὐτῆς φίλοι; Τί εἶχε λοιπὸν ἐξ αὐτῶν νὰ φοβηθῇ ἢ ταλαίπωρος ὀρφανή;

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε ματαίως προσπαθοῦσα νὰ συνδέσῃ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρὸν, διατί εἶμαι ἐδῶ, τί συνέβη; Εἶμαι πολὺ σκοτισμένη! . . . τὰ μέλη μου εἶναι παραλυμένα. . . Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐγερθῶ, καλὴ Σεβρέτη. . . Ἄλλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ ὅτι δὲν με ἐγκατελείψατε. . . καὶ ἐμείνατε πλησίον μου! . . .

Οἱ νάνοι συνεκινήθησαν ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, οὓς προέφερον ἡ Κλοτίλδην μετὰ συμπαθοῦς ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης.

Τὸ στόμα τῆς Σεβρέτης συνεστάλη νευρικῶς, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούσθησαν καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Κλαίεις; ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδην παρατηροῦσα μετὰ τρόμου τὴν νάνον· ποῖος νέος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ, φίλοι μου; Δὲν ἀποκρίνεσθε! Δὲν τολμάτε νὰ μοὶ ἀπαντήσετε! Ἄλλ' εἰσθε πολὺ τεταραγμένοι!

Ὁ! σᾶς ἰκετεύω, εἴπατέ μοι τί συνέβη.

— Κλοτίλδην! εἶπεν ὁ νάνος διὰ πνιγομένης φωνῆς, μὴ ἐρωτᾶς! μὴ μᾶς ἀτενίζεις! καταράσθητι ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ μᾶς ὀμιλεῖς μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σου! μὴ μᾶς ὀνομάζεις φίλους σου, ἀφοῦ εἴμεθα. . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως μεθ' ὕφους ἀπέλιδος ὑπηρετοῦ μὴ ἐκπληροῦντος τὸ καθήκόν του:

— Αἰσθάνουμαι ὅτι ἂν με ἀτενίζῃ με τοὺς καλοὺς καὶ μελαγχολικοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑπακούσω! . . . Καὶ τίγρις θὰ τὴν ἠύσπλαγχνίζετο.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Μουσερόν ὀμιλεῖ οὕτω καθ' ἑαυτὸν, ἡ Σεβρέτη περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Κλοτίλδης μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε ἡ νεαρὰ κόρη ἐξαίφνης περισφιγγθεῖσα ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κράυην.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσας ὁ Πομπεράν ἐφοκίασεν. Ὁ δὲ στρατάρχης ἀτενίσας αὐστηρῶς αὐτόν, ἠνέφξε τὸ παραπέτασμα, ὤρμησε πρὸς τοὺς νάνους καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἤρπασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ρωμαλέων χειρῶν του καὶ τοὺς ἐκύλισεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ληουδηῖα Κόροβοφ ἐφρόντισε, χάριν τοῦ σκοποῦ της, νὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα ἀρχῆθεν διὰ τοῦ μᾶλλον ἐπιμελημένου τρόπου.

Ὁ κύριος Βαντρὶκ καθῆσας παρὰ τὴν κυρίαν Κόροβοφ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἐτίμησε τὸν οἶνον καὶ τὸν δεῖπνόν της.

— Τώρα θὰ συνομιλήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ σοβαρῶς! ἐπρότεινε αὐτῷ ἡ Ληουδηῖα, ἀφοῦ ὁ κύριος Βαντρὶκ εἶχε κενώσει ἤδη δύο ποτήρια πλήρη καμπανίτου· αὐτὴ δὲ ἐπλήρωσε καὶ τρίτον καὶ ἔτεινε ὑπὸ τὴν πλατεῖαν καὶ διαφανῆ χειρίδα αὐτῆς τὴν γυμνὴν καὶ ὠραίαν χεῖρά της ὅπως συγκρούσῃ τὸ ποτήριον μετ' αὐτοῦ. Εἶχατε δίκαιον, ὅταν ὑπωπτεύθητε ἐν ἐμοὶ ἰδιαίτερον σκοπὸν, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ. Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω κάποιον σκοπὸν. . . Τί νὰ γείνη! Προσπαθήσατε νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀκούσιον ταύτην γυναικεῖαν πονηρίαν. . . Ἡτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ὀμιλήσω, καὶ πῶς ἄλλως ἠδυνάμην νὰ πράξω;

Ὁ κύριος Βαντρὶκ προσεπάθησε νὰ λάβῃ σοβαρὸν ὕφος καὶ μάλιστα κατέστη σύνοφρος, ἵνα ἐκδηλώσῃ κάποιαν δυσἀρέσειαν. Ἄλλ' ἡ Ληουδηῖα οὐδόλως ἐταράχθη ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ ὕφους του.

— Ἐγώ, καίτοι εἶμαι χωρισμένη τοῦ